

ници учителътъ нареклъ *прилежни*. Нъ имало и такъви лѣниви ученици, които тако-речи ништо не знаали. Стоянчо и Драганчо видѣли, че урокътъ си не знаали ония ученици, които не внимавали въ учение то.

7. Учителътъ казалъ на дѣца та другъ урокъ, реклъ имъ да си извадетъ книгити. Стоянчо и Драганчо видѣли, че учителътъ хвали ония дѣца, на които книгити били чисти и не-смачкани, и му станало криво, кога видѣлъ на едно дѣте книгата не зашита, смачкана и оплескана.

Тогава учителътъ реклъ: „Добрий ученикъ трѣбова да вникнова добрѣ въ училиште то, да прѣговаря урокътъ си у тѣхъ, и да държи книгити си чисти.“

8. Токо штомъ свѣршилъ учителътъ показка та на истълкований урокъ и звѣнецътъ издрѣнкалъ. Стоянчо и Драганчо не усѣтили, че се свѣршилъ урокътъ. За малко врѣме тии лесно изучили много нѣшто, и видѣли, че два пѣти като прочетатъ урокътъ научоватъ го добрѣ. Тогава тии си помислили: „Нето, какво ште рече да вникнова едно дѣте въ училиште то, и нето зашто учителътъ иска всички ти дѣца да са внимателни.“

9. Слѣдъ урокътъ учителътъ повикалъ Стоянча и Драганча да ги пита, какво са запомнили. Тии му приказали всечко, што се вѣршило въ класътъ: кого питалъ учителътъ, отъ какво се благодарилъ, и кою неодобрявалъ. Учителътъ похвалилъ новити ученици за това нѣшто и имъ реклъ, че, ако се учетъ така всеакога, скоро ште станатъ добри ученици.

ЗИМА.

1. Зимѣ слѣнце то ако и да грѣе, нъ не пече. То не стои много врѣме на небо то. Зимни ти дни са много по-малки отъ лѣтни ти, а ношти ти са по-голѣми. Зимѣ рѣкити замръзноватъ, и може да се ходи по ледътъ. Земята се покрива съ дебелъ снѣгъ. Снѣгътъ докарова голѣмо добро, зашто то подъ него и въ най-голѣмъ студъ се учувова сѣмето на трѣвата, на цвѣтната и на житото. Безъ снѣгъ всечко било би помръзнало.

2. Есень листата на дрѣветата окаповатъ, и всеакоя кичеста и сѣнчеста гора зимѣ оголѣва. По голити клонове, намѣсто листа, виси скрежъ. Само елити и борикити са зелени зимѣ; тии всеакога са съ бодки. Дрѣвие съ бодки наричатъ *хвойнени*; а дрѣвие съ листа — *листни*.